

DUCHOVNÍ ANATOMIE ČLOVĚKA.

Jakob Lorber

Přirozeně duchovní zjevení

Knižní řada: Světový obraz ducha – svazek 1.

ÚVOD.

Knižní řada Světový obraz ducha slouží k rozšiřování nově zjevených děl Jakoba Lorbera ve formě, která splňuje dosavadní vydání. I když jen znalost celého díla tohoto omilostněného mystika 19. století může vést k hlubokému porozumění Boha, vesmíru a lidství, jež je zahrnuto v duchovním učení Ježíše Krista, přece se jeví v širokých kruzích potřeba, aby se mohly určité dílčí obory tohoto duchovního pokladu studovat ve stručnější formě. To se vztahuje zvláště na takové projevy, jež Lorber přijal vnitřním slovem o duchovních základech přírody, o skrytém bytí vesmíru jakož i o člověku jako spojujícím článku od přirozeného světa k Boží duchovní oblasti. Mnohým současníkům, hledajícím pravdu, podmíněno ohromným rozsahem Lorberova díla, je nemožné úplné prostudování jeho celého písemnictví. Proto si nakladatelství s novou knižní řadou „Světový obraz ducha“ vzalo za úkol obírat se v každém jednotlivém svazku určitým tématem, které se často vysvětluje na několika různých místech a zde se po prvé shrnuje v zavřený celek.

S výjimkou krátkého úvodního komentáře a případných pokynů vydavatele uvádějí tyto svazky přesné texty originálů. Při tom se ale přihlíželo bez sebemenšího porušení duchovního smyslu, aby byl starý Lorberův způsob řeči nahrazen novým, čtenáři srozumitelným. Tím se modernímu čtenáři otvírá duchovní poklad děl nového zjevení ve způsobu myšlení a řeči současnosti. Mnoho nových poznatků získalo lidstvo od písemného působení Lorberova (1840 – 1864) vítězným pochodem přírodních věd. Ale jejich materialistický světový názor začíná nyní povolně kolísat. Kéž věčný světový obraz ducha, jak nám jej inspirované písemnictví Lorberovo zprostředkovává, zjeví pravé jádro bytí všeho získaného lidského vědění tak jasně, že v příštím časovém údobí náboženství a věda – strom života a strom poznání, opět sjednoceny, porostou oba jako svědkové k Boží lásce a tvůrčí moudrosti.

Vydavatel

Předmluva.

Jsou ještě četná, nevyjasněná tajemství nebo jen málo probádaná na poli anatomie, oné vědy, jež je základem celé medicíny. Bádavý duch a technický pokrok sice mnoho skrytého osvětlily, ale i v budoucnosti unikne mnoho metodě pozorování, jejímž hlavním základem jsou dva sloupy anatomické možnosti poznávání: Pitva tělesných orgánů a omezené údaje rentgenového prozáření. Naráží-li rentgenový obraz pro různou hustotu tělesné hmoty a znemožňující propustnost paprsků, tu má pitva mrtvol jinou překážku při posledním zdůvodnění činnosti orgánů. Neboť když život (duchovně mluveno, duše) hmotné tělo opouští, ztrácí se tím ihned u mnohého orgánu i tvar dávající princip (pravidlo). Kdysi smysluplně členěný dílčí kus těla je deformován nebo dokonce beztvárovou hmotou, která už dává sotva tušit způsob jejího živého působení. Moderní věda jistě stvořila praktické fyzicko – chemické předběžné podmínky, aby se i po smrti po nějakou dobu u mnohých orgánů zachoval vegetativní život. Ale k dosahování dalších anatomických výsledků by byly žádoucí metody tak jemné podstaty, že ani současná mikroskopie nestačí viditelně uchopit tyto anatomické části mikrokosmu člověka, v jejich činných souvislostech. Když už příčina vazby atomů na molekuly zůstává nevyřešeným tajemstvím (a jím zůstane tak dlouho, dokud se nevezme v úvahu tvůrčí síla duchovně – duševních sil), jak by se pak mohlo čistě hmotnými metodami i s jejich přístroji očekávat, aby takovým způsobem pronikly do tajemství

života. Tu zůstává člověk stále odkázán na vnitřní dar nazírání, na sílu vidění svého duchovního oka. Není náhodou, že právě rozjímavý způsob pozorování na východě nám v četných především ve staroindických písmech předává anatomii jemně-hmotného lidského těla : onoho éterického těla, které řídí vegetativní život tělesného bytí a jehož vyzařující orgány (indicky čakry) tvoří spojovací článek mezi prvotním duševním životem člověka a tělesným životem, který je jím podnícen. Odmítání těchto skutečností západní školní medicínou je důvodem, proč se v zásadě sotva zmůže na víc než čeho dosáhla dosud. Ještě výše než toto duševní vnitřní nazírání stojí ony zvláštní oznamované dary ducha, jež se někdy pozemskému člověku zprostředkovávají inspirovaným "vnitřním slovem". Dosud nejvýznamnějším nositelem tohoto Božího daru byl mystik Jakob Lorber. V jeho dílech se najdou mnohokrát významné poukazy na zázračné dílo lidského těla a mnohonásobností jeho umělecky bohatých orgánů a jejich určení v celkovém spolku buněčného státu. Základem těchto odhalení je učení o troj – jednotě člověka. Jeho nejvnitřnějším duchu jako vedoucí Boží jiskře, o jeho duševním bytí jako o světu síly, prostředníku života a tvorby a jeho jemnohmotné a hrubohmotné tělesnosti jako nositelce myšlenky a síly.

V tomto smyslu vyjadřuje každý tělesný orgán hmotně zpodobnělou duchovní tvůrčí myšlenku, silovým proudem duše protkanou, dokud organický život ukazuje, až se opět silový potenciál duše z hmoty stáhne. Tu se říká, že život z těla uprchl. Nyní působí jedině v duševním těle dále, zatím co se pozemsky hmotný obal rozpadává a vrací se do nerozdělené prvkové hmoty, ze které byl kdysi duchovní vůlí a duševní silou stvořen. Další malý výňatek z různých Lorberových děl chce zprostředkovat přehled, jak jednotná orgánová tajemství v poli duchovního zření poznávají svůj smysluplný úkaz. Ať tyto ukázky podnítl čtenáře, aby se chápal veškerého pokladu oněch nových zjevení, z nichž každé představuje zvláštní stavební kámen k budoucímu světovému obrazu ducha.

Vydavatel

Srdce jako nositel života.

(Poznámka: Dále podaný výňatek z "Velkého Evangelia Janova" zobrazení nejdůležitějších částí našeho srdce ukazuje jeho význam pro tělesný a duchovní život člověka. Moderní anatomie a biologie plně potvrdí zvláštní zmínku o určitém srdečně – nervovém vlákně jako zvláštním nositeli života. Tak například vídeňský lékař Wilfinger poukázal na to v časopisu "Slovo", že věda zná v srdci jediné místo, jehož poranění přináší nepochybně smrt. Je nazváno "Ultimum moriens" to je " to poslední co umírá". Psychologii je dosud neznámo, že srdce provádí spojení těla k duši, čímž se duševní život člověka může také spojit s jeho životem duchovním. Lorber tím potvrzuje dokonce nejstarší indické učení, podle kterého duchovně – duševní orgán člověka (anahata čakra) stojí v nejrůznějších střídavém působení s odpovídajícím nervovým komplexem (plexus cardiacus)

(Z VEJ sv. V. - 114 a sv.VIII.- 56) - Ježíš pravil: "Tělesný organismus člověka má blízko ve středu srdce svůj životní nerv: Nepatrný chumáček, jímž je celé ostatní tělo oživováno. Části tohoto srdečního nervového chumáčku mají takové zařízení, že přitahují životní éter z krve a z nadýchaného vzduchu k sobě tak, že tím předně samy zůstávají nadměru životně činné a pak za druhé tuto životní činnost sdělují celému organismu a tím oživují vhodným způsobem celé tělo. Nejmenší poranění této části srdce, ve které je jmenovaný hlavní životní nerv, má za následek okamžitou smrt. Tento pro člověka tak životně důležitý malý nerv neleží zrovna uprostřed srdce, ale spíše na jeho levé straně. Ve středu srdce je i velmi velký životní soubor, ale není hlavním životním sídlem, ale tvoří jen dílnu k přijímání a uchovávání životní výživné látky z krve a vzduchu. Odtud ji teprve přijímá hlavní životní nerv a oplodňuje ji jako k životu schopnou podstatu, to je prozatímni spolu přirozený život duše, která by bez tohoto nervu nemohla vejít ve zcela žádné spojení s organismem těla.

Tento hlavní životní nerv na levé straně srdce je nejvyšší nepatrná, pramalá bradavička, podobná nejmenší hmatové bradavičce na nejspodnějším bříšku malíčku na levé a odpovídajícímu bříšku malíčku na pravé noze. Tyto hmatové bradavičky, pokryté jen pokožkou, jsou hlavní

hmatoví vůdci noh. Kdo si tedy malíčky zraní bude chodit mnohem hůře, než kdyby si poranil jiné prsty noh.

V srdci jsou dvě nadmíru malé komůrky, které odpovídají oběma velkým krevním komorám. Vaším očím by byly obě tyto komůrky viditelné stěží jako dva nemenší puntíčky. Ač jsou tyto puntíčky tak malé, podmiňují svým zařízením zcela život srdce a jím život celého těla, a všech jeho nesčíslně mnohých částí a ústrojí. Prvá a tudíž nejdůležitější komůrka odpovídá tomu, co je ducha a tedy vlastního života a nazveme ji kladnou a tedy pravdivou. Druhou, jaksi méně důležitou, ač pro přirozený život těla též nevyhnutelně nutnou, nazveme však komůrkou hmotě odpovídající, tedy zápornou. Tato komůrka nemá o sobě život, ale je jen přijímací nádobou pro život, který s každým obnoveným tepem srdce jako by znovu přijímá z komůrky kladné a sděluje pak krví celému tělu.

Z tohoto obrazu lze snadno poznat, jak je srdce ve svém životním základu uspořádáno a jak i musí být, aby mohlo pozemskému tělu sloužit. Že srdce má a ještě musí mít velmi mnohostranné a nadmíru umělecké a nejvyšší moudré organicko – mechanické zařízení k podpoře v něm vyvinutého života, je bez dalšího vysvětlování pochopitelné. Neboť kde má být něco přivedeno dále, tam musí být a trvat pro tento účel také dobře ražené cesty a prostředky. Kladná životní komůrka v srdci je, co se jeho tělesné části týká, sice nejneopatrnější částička jeho těla ale lidmi, jimž opatřuje život a dává, není vůbec poznána a zůstává tedy nepozorována. A přece musí každý člověk, jenž chce vskutku poznat sebe a Boha, duchovně vejít do této nezdánlivé srdeční komůrky pokorou a povolností a z ní přijatý život duchovně opět odevzdávat. Činí-li tak člověk, rozšiřuje životní komůrku a osvěcuje ji skrz naskrz. Tím je celé srdce a ze srdce celý člověk duchovně ožíván a poznává Boha v sobě. Neboť teď může nahlédnout, jak život v této životní komůrce z Boha vtéká a zde shromážděn, se utváří ve svobodný, samostatný život. V této komůrce tak působí vlastní duch z Boha. Vchází-li lidská duše pokorou a láskou do této komůrky k věčné Boží lásce, tu dosahuje znovuzrození duše v duchu z Boha, což člověka teprve utváří k obrazu a podobnosti Božímu. BOHA TV5RCE.

Stavba a činnost lidského mozku .

(Poznámka: Další popis je z VEJ IV. Tímto vnitřním slovem přijal Lorber vylíčení života a působení Ježíše Krista za dobu jeho tříletého učitelského úřadu. Duchovní dokonalost Božího Syna ho uschopnila, aby Svou vůlí někdy i Svým učedníkům otevíral vnitřní zrak, aby mohli jeho poučení následovat. Této skutečnosti ať si čtenáři zvláště všímají, aby měli potřebné porozumění pro dílem podané učení o mozku i s předvedeným vzorem mozku./

Pán (přede Mnou na stole ležely čtyři sněhobílé oblázky. Dva byly větší a dva menší, odpovídající velkému hlavnímu přednímu mozku pro obrazy světla a malému zadnímu mozku pro znamení tónů. Dotkl jsem se kamenů a tu se staly průsvitné jako horský křišťál. Tu jsem na ně dechl a rozdělily se v miliony čtyř plochých pyramidek. Každá měla tři vnější plošky a jednu základnu. Dva kameny po Mé pravici představovaly mozek ve správném řádu, po Mé levici opak, jak se obvykle objevuje chybnou výchovou a dodatečně ještě jinými zlými vlivy. Tam nejsou jen čisté pyramidy, ale vedle těchto, jichž je málo, všeliké jiné tvary, figury a typy, a to tím přesnější, když jsem je přidechem desetkrát zvětšil. Nyní jsem řekl “ Vizte. Tu po pravici stojí velký hlavní přední mozek z nejvyšších pravidelných pyramid, rovněž tak malý zadní mozek, ten je třikrát menší, ale k přijetí vzduchově, vibračních čísel (tónového chvění – kmitů) ještě dost převeliký pro pozorování duše. Prohlédněte si obě hromady po Mé levici. Tu jsou velmi rozdílné tvary a ty se nikde dobře nehodí k sobě. Dutý prostor je hned tu, hned zas tam a dává podnět k všelikým falešným zrcadlením, jak to později skutečně spatříte. Pozorujte tvary. Opakovaným přidechem oddělím mozkové tabulčky v komorách a spojím je polárně v každé komoře jakož i komory samy a přední hlavu se zadní hlavou, aby se tím mozkové tabulky staly způsobilé k přijímání obrazů a znaků.

Cyrenius (římský místodržitel ve společnosti Ježíšově) s údivem zvolal“ Nyní mi vstává světlo. Prvotní Egypťané, kteří zprvu postavili své školní budovy v podobě pyramid, byli jistě ještě

prvotně dokonalé lidské duše, tedy z nitra plni světla a mohli ohledávat organickou stavbu svého těla. Jim byly tyto pyramidální tvary jako nejdůležitější pro poznávání člověka jistě také ohledatelné, protože pak tento tvar zvolili pro výstavbu svých velkolepých školních staveb. Oni asi také co nej přesněji prohlédli a přehlédli stavbu každé jednotlivé mozkové tabulkové pyramidy a pak dali také každé pyramidě vnitřně v největším měřítku takové zařízení, jak je našli v mozku. Proto má pyramida takové množství chodeb a místností, v nichž se dnešní i sebezrozumnější člověk nemůže vyznat.“ Nato jsem odvětil: “Úplně správně. Tak to bylo a Egypťané dali tedy také stěny pyramid pomalovat zvláště z nitra všelikými znaky, písmeny a obrazy (hieroglyfy), jež odpovídajícím způsobem ukazovaly, co člověk této země ve svém těle má prodělat a probojovat až k sebepoznání a jak je pravá láska středem všeho života. Ale teď dechnu ještě jednou na naše čtyři mozkové hromady a pak spatříš taky něco podobného jako ony dva a dva obelisky (špičaté sloupy) před egyptskými pyramidami. Špičaté sloupy byly jistě určeny k jinému účelu než ony dva sloupečky před každou plochou mozkových pyramidových tabulek: Měly jen oznamovat, že se v pyramidách má hledat moudrost, k čemuž byl připuštěn jen čistě čistý člověk. Ony dvě malé špičky před plochami mozkových tabulek, jichž má každá mozková pyramidka osm, jsou pisátka, jimiž pohybem zvláštních mozkových nervů, které jsou v nejvyšším umělém a organicky mechanickém spojení s nervy zrakovými a sluchovými, jsou tabulky popisovány buď podle určitého řádu nebo pokreslovány ještě jinými přiměřenými duchovními obrazy. Tato pisátka naplníme teď lymfou a začneme s pozorováním nejdříve u řádného mozku. Chci, aby tabulky tohoto mozku byly nejprve řádným způsobem jakoby ze srdce zcela řádně popsány jak co do vidění tak i slyšení. Co teď zpozorovali pozorní pozorovatelé? Viděli, jak se z oněch špiček řinuly mozkové tabulky červenavé a modravé hvězdičky, a to v takovém pořádku, že velmi ostré oko začalo z těchto nesčetných hvězdiček na mozkových tabulkách objevovat všelike nejpodivuhodnější obrázky. Také jsem ovšem pro tento okamžik zařídil, že oči pozorujících dostaly na několik okamžiků vlastnost silně zvětšujícího mikroskopu, neboť jinak by pozorovatelé nemohli z tak malých světelných obrázků a tvarů mnoho vidět. Proto, že však nyní spatřili tabulky tisíckrát zvětšené, tu mohli už velmi mnoho objevit. Otázal jsem se Cyrenia, co vidí a on řekl: “Pane, zázrak na zázrak. Z velmi pohyblivých a velmi mnohých ústrojí po celé délce a křížem krážem jsoucích obelisků před pyramidkami proudí ustavičně množství světla červenavých a světla modravých hvězdiček. Obě takřka tykadla každé ze čtyř stěn pyramid jsou nepřetržitě činná, pojíždějí s veškerou horlivostí svými jiskry sršícími špičkami neustále po ploše pyramidy, stojící naproti, a posypávají ji hvězdičkami. Mohlo by se myslet, že tímto zdánlivě nesmyslným a jako náhodným pojížděním po tříhranné tabuli nemůže povstát nic jiného než nějaká čmáranina, leč vyrůstají jako samy od sebe všelike uspořádané útvary až mílo pohledět. Teď jen pozoruji, že se oba sloupečky uklidňují, je-li nějaká plocha zcela pokreslena. Lze však sotva věřit, že těchto tisíckrát tisíců značek a obrázků může být v krátké době nakresleno dvěma živoucími pisátky na tuto trojúhelníkovou tabuli. Ač spatřujeme plochu ve výšce muže, jsou tvary sice ještě malé, stojí tu však v dokončené čistotě. Ale proč nelze objevit žádné obrázky v zadní hlavě na zcela podobných tabulkách jako v hlavě přední ? Vidím tam jen pouhé čáry, body a jiné hákovité kresby, z nich nemohu být moudrý. Co to znamená ?“ Pravím: “To jsou znaky tónů a slova. Nejsou tu však samy pro sebe, ale jsou ve stálém polárním spojení s jednou plochou tabulky mozku přední hlavy a tón nebo pojem, kterým se nanáší pomocí čar, bodů a jiných hákovitých značek na tabulky zadní hlavy, bývá v témž okamžiku také obyčejně přiměřeně obrázkem zakreslován na nejspodněji ležící pyramidální plochu přední hlavy a tak znázorněn duši ke snadnějšímu rozeznání. K uskutečnění toho musí být nataženy četné nervové nitky od každé mozkové pyramidky zadní hlavy k příslušné pyramidce přední hlavy, jinak by si nikdo nemohl učinit jasnou představu o nějakém slyšeném pojmu, o nějaké slovy popisované krajině nebo jednání. Nečlánkované tóny, také hudba se nepřenáší, proto si také žádný člověk nemůže představit pod tónem nebo pod harmonií nebo melodií nějaký obraz nebo nějakou věc, neboť jak bylo řečeno, takové tóny se na mozkové tabulky přední hlavy znovu nezakreslují, ale zůstávají opět jako čáry, body a háčky jedině na příslušné stěně pyramidy zadní hlavy. Od stěn pyramid zadní hlavy, pokreslených pouhými tóny, jdou však zato nervy míchou k nervům důlku prsního / gangliím / shluku nervových buněk a odtud k srdci, z kteréhož důvodu hudba, je-li čistá, působí také hlavně na srdce (mysl), uchvacuje je a činí nezřídka něžně a měkce cítícím. Ale od srdce vycházejíce a vystupujíce, mohou být tóny nicméně světlem lásky dvěma obelisky zaznamenávány na mozkové tabulky ve tvarech a jsou pak duši nezřídka průvodci do velkých životních síní ducha a proto může být pravá a čistá hudba velmi nápomocna duši k úplnému

spojení s jejím duchem. Proto se učte a vyučujte čisté hudbě. Avšak nečistá a oplzlá hudba působí pravý opak.

Teď ses dozvěděl, jak se i tóny oklikou stávají něčím pro duši nahlížitelným, ne sice jako obrázky věcí, ale jako vyšší duchovní tvary a značky jak podobné nacházíme na starých egyptských pomnicích. Ale vše to se děje jen u řádně uspořádaného a nezkaženého mozku správným přetvořením ze srdce, přičemž se mozkové pyramidy nejprve popisují světlem lásky všelikými duchovními a duševními tvary.

Spojení smyslových orgánů s mozkem.

Po této předběžné práci pro porozumění věci musíme ještě obrátit několik pohledů na to, jak konečně i duše vtiskuje na mozkové tabulky obrazy z hmotného světa. Teď chci, aby se tam zaznamenávaly okem přicházející obrazy. Co teď spatřujete? Povšimněte si teď zvláště pisátek, umístěných před dvěma stěnami, jak se pojednou zcela zatemnila. Zdá se, jakoby byla naplněna velmi tmavou šťávou. A hleďte, již jsme všichni živě do posledního tahu zakresleni na mozkových tabulkách vedle stromu a všeho, co tu vidíte, ale ne jednostranně a mrtvě, ale všestranně a živě. Každý učiněný pohyb je tu jednou jako tisíc tisíce krát podán a přesto zůstává jedno dřívější nebo i tisíc dřívějších postavení zakresleno ve vnitřních místnostech pyramidy, oku duše ihned viditelných, protože duchovně duševním světlem stále osvětlených. To je působení, částečně nazývané „paměť“, částečně „vzpomínka“, protože to vězí uvnitř mozkových pyramid. Toto se však mnohonásobným odražením tak znásobuje, že člověk může jeden a týž předmět nosit v sobě nesčetněkrát. Tak nosí každý člověk ve své duši a ještě nevýslovně více ve svém duchu celé stvoření od největší do jeho nejmenší části, protože je z něho vzat. Všechny kresby z oblasti vnějšího světa se objevují o sobě sice jen jako temné obrazy, ale světelné obrazy z lepší oblasti životní, stojící za nimi, osvětlují přirozené obrazy a ty jsou tedy v celku a ve všech svých částech dostatečně osvětleny, takže je může duše v jejich nejnvnitřnějším složení zcela dobře prohledat, chápat, o nich bádát. (Příčina lidského rozumu a logiky).

Mimo to je však zvláště přední mozek ve stálém spojení s nervy čichovými a chuťovými tak jako je zadní hlava spojena s všeobecnými nervy pocitovými. Tyto nervy zanechávají tedy také na zvlášť k tomu určených mozkových tabulkách určité znaky, z nichž duše ihned a zcela snadno opět poznává, jak například voní ta či ona květina nebo masť, či jak chutná pokrm. Neboť zařízení je takové, že každá čichová nebo chuťová tabulka je velmi vznětlivými nervy v přesném spojení s tou či onou předmětnou tabulkou. (Obrazná představa čichového předmětu). Tím se duše rychle snadno dozvídá, s čím při tom má co činit. Totéž platí i o chuti. Rovněž tak se představuje duši také, co se týká všeobecného pocitu, zadní hlavou předmět, jímž byl vzbuzen nějaký pocit v jeho tvaru a složení.

Ale vše to se děje jen u nejvyš dobře uspořádaného mozku. U zkažených mozků najdeme k tomu sotva vzdálené podobnosti. U druhého (neuspořádaného) mozkového vzoru můžete pozorovat v tabulkovém složení a nepravidelnosti hlavních a vedlejších komor místo čistých pyramid všeliké stereometrické figury, mezi nimi kotouče, sferoidy a jiné kašovitě hroudy. I obelisky před stěnami jsou většinou sotva viditelné, jsou jako zcela zakrnělé a nestejně velikosti a síly. Takový mozek přichází často už tak rozervaný z těla mateřského. Jak může pak sloužit duši?

Nezkažený a zkažený mozek.

„Pohleďte na pravý, nezkažený mozek. Jaká jasnost v jeho útvarech. Vše je světlo a všechny tvary jak svým vnějším označením, tak i vnitřním organickým uspořádáním lze tu vidět v nejvyšší jasnosti čistě vytvářené. Jak jasné pojmy a představy musí taková duše obdržet o všech věcech a poměrech. Jak moudrý a v každém ohledu životně silný stojí tu takový člověk. Teď však máme před sebou zkažený mozek a uvidíme, jak se tento mozek dodatečnou a zvrácenou výchovou ještě více kazí. Pohleďte teď na pravý chaos mozku. Nikde není uspořádaná souvislost. Tu a tam je jen zakrnělá mozková pyramidka. Vše se spíš podobá hromádce štěrku než

spořádanému orgánu. Takovou podobu dostává mnohý mozek už v mateřském těle (chybnými obrazy a vzděláním duše). Ano, kdyby se při tom už zůstalo a započalo se s pečlivým vzděláváním srdce po dobu asi deseti let. Ale kde se na to ještě pomýšlí. Světští chytráci mají sice v určitém ohledu cíl, a to ponejvíce ostrý rozum, žel, sobecký. Příčina této bystrosti je v tom, že se u každého člověka aspoň ve středu mozku udržují pyramidové mozkové tabulčky uspořádané v řádcích. Tím může i světský rozum pro čistě pozemské účely přinést něco zvláštního. Ale vše vnitřní, hlouběji duchovní je přesto takovým lidem cizí. A vizte, vše to záleží v základní zkaženosti mozku už v mateřském těle a dále v ještě špatnější výchově srdce a mysli. Kdyby aspoň po narození nastoupila správná výchova ve jmenovaném smyslu, tu by se tím mohl předzrozeně zkažený mozek z největší části uvést opět v řád. Tací lidé by pak mohli dosáhnout mnohé jasnosti a životní síly a silami pravé dobroty srdce by se po letech dalo ztracené opět zcela nahradit. Od člověka se zkaženým, temným mozkiem neproniká žádný světelný paprsek, nosící v sobě odpovídající duchovní tvary, z hmotně- materiálního mozku do jeho duchově – duševního mozku, zůstávají tudíž i zcela zakrnělé mozkové tabulčky duše v sobě temné a prázdné. I kdyby samo světlo ducha tlačilo tyto tabulčky, tu by to duši právě tak málo prospělo jako kdyby někdo postavil světlo do zcela prázdné, jen vápnem obílené místnosti. Ale když oko ducha nahlédne do mozkových tabulek a jsou prázdné, tu pak také nenechá světlo pronikat dovnitř a duše zůstává nadále temná. Pak budou znovu nutné násilné prostředky k činnému oživení její mysli, aby se na jejím základu a půdě začaly uspořádat pravé cesty. Teď vám chci ukázat, jak působí vtiskování prvních světských pojmů takovému zkaženému dětskému mozku.

Teď zpozorujete, jak obelisky před nějakými, roztroušeně ležícími pyramidami, začínají nemotorně a líně nanášet na tabuli o věci velmi nuzný obraz se zcela temnou substancí. Následek této mazaniny je, že se duše takového dítěte nemůže dlouho v pravit do dříve řečeného nebo ukázaného, věcného pojmu, dokud se nezmuže, aby si po mnohonásobném opakování utvořila dosud temnou představu. Důvod toho spočívá v nezralosti těch mála o sobě ještě zcela řádných mozkových trubiček. Pisátka před nimi umístěná, sama ještě zcela slabá a necvičená, jsou vnější mocí nucena kreslit na hrubé, dávno ještě k zakreslování náležitě nepřipravené tabulky bez příslušného, ze srdce vycházejícího cvičení a bez patřičné substance. Proto se tento obraz vždy opět znovu rozplyne a musí být často nesčetněkrát znova zakreslován, aby mohl na nezralé tabuli zůstat. Duše pak spatřuje jen mdlé nejzevnější obrysy. O jejím vnikání do věcného pojmu lze stěží mluvit. Mnohým a namáhavým nucením se potřebné mozkové tabulky pomazávají černým nátěrem, také Boží učení se vklínuje do mozku jako násobilka, aniž může sloužit vzdělávání srdce a mysli. Protože teď žádným čilejším pohybem mysli duchovní světlo ze srdce do mozku nevystupuje, tak se musí duše přeorientovat místo nahlížení na pocitování svých temných, stereotypních obrazů mozkových tabulek. Ale opatřuje-li si taková zakrnělá duše své vědění jen ohmatáváním oněch tabulek, tu zapírá i v pozemském bytí všechny pojmy ducha a za skutečnou pravdu uznává jen, co může svými hrubými pozemskými smysly ohmatat. Ony výtvořené zkaženého mozku, jež většinou nemají žádné pyramidální vzdělání, se k ničemu nehodí. V duši vytvářejí jen pocit bezútěšného nic neznání. S takovými lidmi je proto každý rozhovor o vyšších a nadpozemských věcech marný, neboť chápou-li už věci přirozené těžce (žádný náhled), jak mají rozumět duchovním nebo nebeským pravdám, když jejich duši chybí vnitřní světlo.

Mozek a duše.

Kdo u dítěte místo mysli podrobuje nejprve rozum určitému vzdělávání, přivádí vývoj jeho mozku do nepořádku. Není-li ještě mozek ze dvou třetin zrale zdokonalen a je tím zatěžován, aby přijímal mnoho slov, obrazů, čísel a znaků na dosud velmi měkké a ještě vodnaté mozkové tabulčky, pak se tyto pyramidální plochy jednak stávají tvrdší a při tom námahou paměti zcela znetvořené. Celý mozek je při tom dlouho přelepován všelikými vtisky (dojmy) a pro přijímání jemných znaků se činí nevnímavý, ač by měl právě ty přijímat, ježto vystupují z mysli, ze srdce. Když se později přináší duši z mysli nějaká vyšší duchovní pravda, tu nemá žádnou vazbu a duše ji nemůže "uchopit". K tomu má duše stále ještě množství hmotně- hrubých světských obrazů jako hustý les před sebou a těmito může docela slabě nahlížet na nekonečně mnohé jemné znaky (mysli, srdce). Někdy se jí zcela jemně v mozku na okamžiky objeví parné obrazy, které vystoupily

ze srdce, ty ale považuje za pitvorné obrazy, protože se hrubé hmotné obrazy (smyslové dojmy) staví před duchovní obraz a částečně jen zakrývají nebo dokonce zcela rozruší. Cesta přes mozek je kvůli nahlížení duší jednou stanovený životní řád. U mechanismu lidského těla trvá přísný matematický řád, podle kterého stojí vše na svém místě, aniž se něco posunulo o vlásek, bez konečné změny celého organismu se nemůže nic změnit. Tak je to i u organismu duše, který je přece o mnoho jemnější a duchovnější než tělesný. Může jen vidět a slyšet mozkem hmotného těla (během pozemského života). Jiné dojmy, které jsou tupé a nevysvětlitelné, může duše ovšem i s jinými nervy slyšet, ale ty také musí být v nepřerušném spojení s mozkovými nervy, jinak by ponebí nemělo schopnost chuti a nos by nemohl čichat. Dokud duše obývá pozemské tělo, zůstává mozek jejím hlavním orgánem vidění. Je-li správně utvořen, pak bude i duše zřít mozku z myslí jí vtiskované obrazy života přesně a podle toho myslet, rozhodovat a jednat. Kde u jiného slyšení duše během jejího tělesného života (například prsním důlkem, slunečním pletivem) nemá mozek spoluúčast, nezůstává duši vzpomínka, ale nejvýš temné tušení. Ale co u vnitřního zření mozku duši utkví v mozku duševním, to může v ní pozorovat a poznávat jen duch. Znetvořený tělesný mozek neprospívá duši pro vnitřní nazírání v ničem. Ale je-li mozek ve správném řádu ze srdce vzděláván, budou se duchovní životní obrazy mozkovým tabulkám spíše vtiskovat než obrazy hmotné. A protože duchovní obrazy jsou světlo, tu budou dále přicházející dojmy z vnějšího světa prosvětlovány a tím ve všech svých částech právě moudrosti pochopitelné / Zásada “ osvícení“ / . D o s l o v

Jako Lorber i Swedenborg učí, že všechny hmotné věci a projevy jsou odrazy duchovních myšlenek = praobrazům jako tvorbám božsky – duchovního světa. Zmíněné duševně – mozkové učení potvrzuje svým odhalením dvojího vtiskování mozku duchovní podněty (světelné obrazy ze srdce a vnějšími smyslovými dojmy) hmotné obrazy /důležitost správného vývinu mozku pro duševní stavbu každého člověka, duchovní a tělesnou anatomii, která každé dosavadní vědecké bádání staví daleko do stínu.

Stavba a činnost vnitřnosti.

Poznámka: Uvedené výňatky jsou z Lorberova díla „Země a měsíc“, oddíl „Přirozená země“. Tam sloužily k odpovídajícímu osvětlení podobných činností zemského tělesa, které jako vesmírné hmotné bytí podléhá stejným životním zákonům jako přirozené lidské tělo. Některé v dále vylíčených orgánových tajemstvích určitých částí vnitřnosti budou zde osvětleny v zorném poli duchovního pohledu a musí se ocenit jako vynikající obohacení dosud vědecky získaných anatomických výsledků.

Stavba sleziny a příprava krve.

Kdo by mohl pozorovat kousek zvířecí nebo lidské sleziny, objevil by množství malých komůrek, které, jsou ponejvíce čtyřhranné a krychlového obsahu, někdy tvoří i tříhranné pyramidy. Tyto komůrky, řidčeji vejcovité, se v rozích spojují malými organickými válečky . Ale stěny jsou volné, pročež se slezina ohmatává měkce a volně. Mezi komůrkami, na sobě řazenými, probíhá množství krevních cév, které tu úzké, tu široké, se představují oku jako vlákno pavouka, když jej svými šedě bílými lepkavými perlami obsazuje. Takové krevní cévy jsou po délce i šíři sleziny ve velmi velkém počtu rozděleny.

Začínají v jedné jediné cévě, jež je ve spojení se žaludkem a končí opět v jedné hlavní cévě, která má přímé spojení k srdci. Celé slezinové pletivo objímá jemná pokožka a tou probleskují komůrky a šňůrovité krevní cévy jako tmavočervené bradavičky. Protože slezina je nejvýš jemné pletivo, je nadto ještě obklopena tukovým pletivem, aby byla pro svou stálou třecí činnost dobře zajištěna. V mrtvém stavu vykazuje slezina silně změněný tvar, pročež jeho vyšetření nepřipouští žádné závěry o činnosti (tu selhává i rentgenový obraz). Přímé spojení sleziny se žaludkem a srdcem je zdůvodněno v tom, že z žaludku do krve přecházející šťávy do sebe přijímá, ve vlastní krev proměňuje a pak dále vede do srdce. U plnokrevného člověka se

může snadno přihodit, že příliš přeplněná slezina nemůže všechnu krev odevzdat srdci a nahromaděná krev se vrátí zpět do žaludku, odtud se vyzvrací. Často se vyskytující zvracení krve pochází většinou od sleziny a jen zřídka z plic.

Když šťáva, vypadající jako bílek, přejde ze žaludku do sleziny, zůstane v těchto krevních žilách, podobným perlám na šňůře po určité údobí vězet a teprve s každým tepem postoupí o jednu perlu dále. Zároveň však každým tepem vznikne tření komor a sleziny. Tímto třením se naplňují tyto komůrky elektrickým ohněm, jenž se projevuje směrem k žaludeční krajině jako kladný a směrem ke krajině srdeční jako záporný. Proto jsou komůrky ke krajině žaludku spíš ostrohranné, kdežto v krajině směrem k srdci přecházejí spíš ve vejčité. Tímto elektrickým ohněm se komůrky přirozeně hned velmi rozšiřují, hned opět velmi stlačují. A ježto tyto komůrky jsou jak na hranách, tak i mezi sebou, jakož i také s každou takovou cévní kuličkou malými válečky ve spojení, tím se způsobuje, že šťávy v krevních cévách přicházejí vždy víc a více do malého kvašení. Tímto kvašením se vylučuje ještě velmi často v nich se vyskytující kysličník uhličitý a bývá pak komůrkami odevzdáván dílem žluči, dílem však také tuku. Zároveň vznikají tímto kvašením samé malé bublinky, které když přijdou pod vládu záporné elektřiny, více se smrští a přijmou podobu čočkovitou. Jako takové jsou pak právě touto zápornou elektřinou zpola naplněny, tím dostávají šafránově nažloutlou barvu a vstupují tedy již jako krev do srdeční komory, neboť krev není souvislá tekutina, ale je to kaše, skládající se z malých čoček která ve svých malých, na povrchu velmi hladkých a kluzkých čočkách přenáší a rozděluje zápornou elektřinu do celého těla. Tato elektřina pak také otepluje celý organismus. A kde jsou pak tyto čočky poháněny velmi těsnými cévami, tam se rozpukávají a po tomto rozpuknutí se jejich obal stává tekutý a přechází do tak zvaných lymfatických (mízních) šťáv, zatím co se tímto rozpukáváním uvolněná elektrická látka jakožto éter, obsahující železo, upotřebuje k oživení nervů.

Játra a ledviny v lidském těle.

Jako slezina jsou i játra jednou z nejdůležitějších částí vnitřností. Jsou ve zvířecím a lidském těle odměšovacími ústrojími jedovatých látek, jež se nacházejí vedle oživujících látek v každé potravě. Každý člověk, všechna zvířata (teplokrevná) by byla po požití potravy tělesně usmrcena, kdyby jejich tělo nemělo orgán, přitahující k sobě všechny jedovaté substance, hlavně kyselinu uhličitou a kyanovodíkovou hořčinu a aby je částečně močovodem neodvádělo. Tuto činnost provádějí játra. Jejich stavba je podobná slezině, co se týká vnitřní stavby, ale tvarem se více podobají plicím. Podle toho se játra rovněž skládají z množství na sebe seřazených komůrek, které jako u sleziny se spojují – jen poněkud úžeji. Vedle těchto komůrek procházejí napříč játra čtyři různé cévní rourky, které však nemají podobu rourek, probíhajících slezinou, ale jsou to jednotejné probíhající ústrojí, které jsou navzájem spojeny s ještě menšími průchodnými cévami, jimiž jsou všechny ústroje této části vnitřností ve vzájemném spojení. Část těchto cév vychází ze srdce a vede přiměřené množství krve do této části vnitřností, aby tu byla krev nasycena potřebným množstvím uhlíku a poměrně malou dávkou kyanovodíku, načež, pak takto nasycená je způsobilá uskutečnit trávení v cévách zaživacích a odtud dále tvořit také vnější kůži. K vnitřnímu použití není už tato krev použitelná, proto se také nemoci jater poznávají velmi snadno hlavně na vnější kůži. (Žloutenka). Druhý druh cév jde do jater ze žaludku. Tento druh cév přijímá všechny ony vodnaté substance, ve kterých se právě odvádí velmi zředěný kyanovodík, v játrech se v náležitém poměru malými spojovacími cévami odevzdává krvi a ostatní část se odevzdává z jater ledvinami močovému měchýři, který to pak jako neúčinnou látku odstraňuje močovou rourou z těla. Třetí druh vychází rovněž opět ze žaludku a uvádí ve spojení zejména jeho sliznici se žlučníkem v játrech. Těmito cévami se odlučuje hlenovitá uhlíkatá nebo žlučovitá látka z jídel v žaludku a uchovává se z největší části ve žlučovém měchýři za tím účelem, kdyby člověk nebo zvíře vyvinuli příliš, málo této zaživací látky přijatými pokrmy v žaludku, aby pak játra musela ze své zásoby opět něco odevzdat zpět žaludku, neboť veškeré trávení záleží v jakémsi druhu kvašení, jehož jsou, jak známo, některé živiny více schopny než jiné.

Čtvrtý druh cév jsou malé větrné žíly, které, vycházejíce z plic, jsou vedeny v různých oklikách. Jimi se tvoří částečně žlučník a je udržován ve stále stejnoměrném napětí. Zároveň se těmito

cévami přivádí do žluči stále náležité množství atmosférického vzduchu a jím tolik kyslíku, aby žluč nezačala kvasit a tímto kvašením nevytvořila pak v těle onu zhoubnou látku, z níž pocházejí hlavně všeliké záněty, revmatismy, dna a podobně. Proto je také pro lidi velmi špatné zdržovat se v takových místech, kde se místo oživujícího čistě atmosférického vzduchu vdechuje jen dusíkatý vzduch bez dostatku kyslíku. Akce a reakce těchto čtyř druhů cév se právě zase uskutečňuje jako u sleziny elektrickým fluidem, který vzniká v předem zmíněných komůrkách třením. Ale elektrický oheň jater je nejprve vzbuzován hlavně ohněm ve slezině.

Trojí činnost ledvin.

V lidském a zvířecím organismu je ledvina v trojím ohledu velmi pozoruhodným nástrojem života. Má tři podstatná a nadmíru důležitá určení, bez nichž by nemohl trvat vůbec zvířecí život a rozmnožování by bylo nemyslitelné a žádná živá bytost by nemohla dosáhnout tělesně radostného pocitu. Určitá veselost přichází z ledvin, pročež je o tomto orgánu mnohokrát i ve svatém Písmu zmínka. Ledvina má především ten úkol, aby přijímala z jater odváděnou, k životu nezpůsobitou vodu a absorbovala (vstřebávala) to co z této vody ještě prospívá životu a zcela neužitečnou část vody dopravovala do močového měchýře.

Vstřebávaná voda se přetváří v oplodňující semeno. Semeno je ovšem ještě přijato krví a vedeno ve zcela vlastní cévy, kde je pak jako kladně polární síla stejnou zápornou silou tak zvaných varlat podporována a uzpůsobována k plození. Toto je druhé určení ledviny. T ř e t í, ještě důležitější úkol této části záleží v tom, že ledvina je malými, spíš skrytými cévami ve velmi úzkém spojení se srdcem, plicemi, žaludkem, slezinou a játry a tedy – duchovně pozorováno – slouží dočasně duši k pobytu, nutnému právě při plození a proto tvoří v přirozeném životě určitou veselou náladu, kterou je třeba připsat ne tělu, ale duši a v ní činnému duchu. Ale tento slastný pocit se tělesně připravuje v ledvině, jejíž polštářový tvar se odpovídajícím způsobem vyjímá jako měkké sídlo pro duši. I při tak zvaném somnambulismu (teď nazývaným stavem transu) vstupuje duše většinou do této části vnitřnosti, která je gangliovými nervy v nejužším spojení s prsním důlkem, kteroužto krajinou pak duše slyší (slunečním pletivem) a může se i s vnějším světem spojovat.

Stavba ledviny má rovněž významnou podobnost se slezinou a játry, jen se od nich od nich podstatně odlišuje polštářovou podobou. Po obou stranách ledviny jsou jisté laloky, které jsou od sebe odděleny značným promáčknutím a bělavou tkání, a jako celek souvisí jen střední linií. Je rovněž bílým vazivem, kterým se táhnou hlavní vodní kanály a odevzdávají lalokům ušlechtilou semenní látku, kterou vstřebávají z přicházející vody z jater. V lalocích se tato šťáva stává elektřinou, v nich zplozenou, zralejší, jemnější a tekutější a jako taková je pak přijímána do jemných krevních cév ledviny, ve spojení s krví je semenná substance přiváděna k srdci, odkud pak vlastními cévami přestupuje do zásobních komor, pro ni určených. Zde přijímá semenná látka pro své upotřebitelné určení z varlat stále potravu a získává tím pro plození nutnou schopnost.

O utváření lidského těla .

Poznámka: Ve VEJ, bohatém na vysvětlování velkých životních tajemství, jsou i některé kapitoly (sv. IV) věnovány utváření organických bytostí. I když fyziologické skutečnosti plození, těhotenství a porodu jsou vědou dostatečně prokázány, tu musí přece poznání, při tom účinkujících duchovně – duševních příčin stále zůstat vyhrazeno zjevujícímu se vnitřnímu zření. O těchto nadmyslových postupech při utváření zvířecích a lidských těl s jejich všeobecností i rozdílly se tu ve výňatcích v poučných rozhovorech v dalším vypráví.

(Pán) . . . Co tu spatřujete svou duševní silou zření jako bezpočet ohnivých hadů jako šíp v rychlém pohybu, je vlastní živná látka všeho organického života, sůl vzduchu a moře, kterou přírodovědci nazvou „ kyslík“. Tato látka je původně vlastní duševní podstata a odpovídá jako taková myšlenkám, dříve ještě než se seskupí k představě tvaru který se má stvořit. Najde-li ale postačující množství této duševní životní látky někde pohromadě stlačené, tu se také brzy z toho

utvoří oživený tvar. Stáhnou-li se takoví ohniví hadi ve stech a tisících na jeden chumáč, tu začne prudce svítit. To je znamením sebeuchopení oněch životně – ohnivých hadů a tím je už i nějaká představa pod nějakou (jemně hmotnou) formou hotova a ta se dále vytvoří jako tvor. Teď se ptáte, kdo dobře modeluje tyto životní duchy k nějaké životně čilé formě ? To vám má podle Mé vůle zodpovědět Rafael . . .

(Rafael vysvětluje). Látka, ze které vše, co nekonečnost obsahuje vznikla, jsou čisté myšlenky Boha. My prastvoření, jedině vůlí Všemocného Ducha Božího vyvolání praandělé („Elohim“ tvůrčích dějin, „Archandělé“ křesťanského učení) nejprve, - všechny věci a bytosti pak skrze nás, kteří jsme prvními přijímajícími nádobami pro Boží myšlenky a představy byli a jsou. Chytáme z Boha přicházející myšlenky životní, které se vám představují v podobě ohnivých dlouhých jazyků, dohromady a tvoříme podle Božího řádu v sobě tvary a bytosti. A když se ptáte po hmotné látce k utváření těchto bytostí:“ Jsou tyto hadovitě ohnivé jazyky duchovně-duševní stavební kameny z nichž vzniklo (bylo stvořeno) vše hmotně – bytostné? (Hmotný zhušťující postup, přechod ze stavu energie do stavu hmoty).

Spojují-li se podle vůle ducha takové ohnivě dlouhé jazyky (tedy duševní tvar kyslíku) do jasně zářícího ohnivého klubka, tu se tlačí ohnivé jazyky na sebe a snaží se dosáhnout středu, neboť tu je střed nejvyzrálejších myšlenek, které budou uprostřed budoucího tvaru bydlet a které jistým způsobem tvoří nejbohatší potravu pro působení dlouhých jazyků. Vy se sice divíte mému, z prvního prapočátku bytí odvozenému vysvětlení. Ale obrátíte-li svůj pohled k vnější přirozenosti věcí, tu to pak opět brzy snadno najdete : Pozorujte například vaječník slepice. Některé vaječné chumáčky budou ještě malé jako hrášky, jiné už jako malá jablíčka. Uvnitř lehkého okožení je jen beztvary žloutek. Nyní je tato ústřední látka stále více vyživována a nasazuje kolem sebe průhledný bílek. Po nějaké době se vyloučí z bílku nejhrubší a usadí se jako pevná slupka kolem vejce jako ochrana proti promáčknutí při snášení. A teď začíná slepice na vejci sedět. Jaké tu nastávají změny. V žloutku se to počíná hýbat a uspořádávat, neboť správné tvarové myšlenky (ohnivě dlouhé jazyky) se spojují a přitahují k sobě myšlenky jim nejbližší příbuzné. V průběhu tohoto postupu, stále se rozšiřujícího, objevíte brzy srdce, hlavu, oči, vnitřnosti a nohy jakož i křídla budoucího kuřátka. Takto uspořádané myšlenky (částečné představy) přitahují k sobě stále víc to, co je s nimi stejnorodé a vytvářejí všechny orgány, aby byly pro život schopné. Je – li tělo takto vytvořeno zpozoruje brzy do celého organismu přešlá životní myšlenka, ona je vlastně duší , že se nachází ještě ve vězení. Proto se začne silněji hýbat, prolomí tělo (postup porodu) a vstupuje ještě mdle do velkého světa. Tu začíná přijímat k sobě vnější světskou potravu a tím také růst. Je tu organická živá bytost, která je umocněna přijímat z vnějšího světa z přírodních říší odpovídající duševně specifické části jako potravu; duchovní k dalšímu vzdělávání své životní duše (hmotná strava) na jen k udržení organismu, ale i k novému tvoření stejnorodých bytostí

Pohlaví však pochází vždy od větší či menší tíže, pevnosti a sil živé základní myšlenky. Je-li od prvopočátku úplně pevná (v sobě samé už představa) - duchovní uchopení myšlenky (povede její utváření k podobě samčích). Stojí-li však prvopočátečně základní životní myšlenka na druhém a lehčím stupni, přejde vytváření v samičku. (Obdoba toho příkladu zvířete s lidským tělem, které rovněž podléhá těmto zákonům přírodní říše, nepotřebuje další poukazy).

Postup plazení a vývoje u zvířete a člověka.

Pářením se, zvířat se děje pouze podražďování k uspořádané činnosti základní životní duševní myšlenky, přítomné již ve vejci, bez kterého by tato myšlenka zůstala ve svém němém a líném klidu. Zvířecí duševní chumáčky / ohnivé jazyky / se shlukují v určitém počtu a řádu v každém mateřském těle. Zde u zvířete podnítl nejprve ženušku, ta podráždí mužičku k oplodnění ne ale, že by vložil do matky nové semeno, ale jen k činnému probuzení už stávajícího životního chumáčku v mateřské semeno, ale jen k činnému probuzení v mateřském těle již stávajícího životního chumáčku. Toto se děje tím, že símě samčích, skládající se už ze svobodnějších a nevázanějších životních duchů, uvede vázané duchy životní v mateřském chumáčku do určité revoluce. Bez tohoto nucení by setrvali v lenosti. A nikdy by se nechápali tvorby a organizace bytosti. Samčích

duchové nenechají ženské duchy v klidu, kterémuž dráždění se oni mocně vzpírají, protože se přiklání ke klidu a bez nucení by nebyli ochotni podrobovat se nějaké trvalé a uspořádané činnosti. (Dělení buněk, tvorba orgánů). Bez vnějšího podnětu by se mateřský životní chumáček stále více scvrkával, protože by se jeho části stahovaly stále více do středu (sídlo myšlenky), ten zcela vysáli a nakonec by s ním museli docela zakrnět. (Podstata každého stahujícího postupu). Ale teď sem přistupuje samčí, jen pro pohyb nadšení praživotní duchové a potírají samičí líné chumáče.(Setkávání vajíčka se spermatem). A už se začínají menší samičí životní duchové hýbat a snaží se zbavit těchto vetřelců. Ale tyto duchové nikdy neustoupí a podražďování ženských životních duchů zasahuje vždy hlouběji až k jejich hlavnímu životnímu středu. Ten se konečně začíná také hýbat a ježto životní duchové je obléhající silnou pohyblivostí opět velmi vyhladověli, jsou nuceni brát potravu od světla mužských životních duchů a tím se zase sami stávají jasnějšími. Touto činností nuceni, dostávají obléhající z nitra popud , aby se víc a více seřazovali k jakémusi dobře uspořádanému valu. Teď dobře osvěceni silnějšími životní duchové proti středu poznávají (duševně) svůj úmysl a jeho řád a seskupují se podle řádu své příbuznosti. Z toho pak vznikají organická spojení a vnější přechází do tvaru, která se stále víc a víc podobá bytosti, jež má být stvořena. (embryonální vývoj). I když při plození a utváření člověka je velká podobnost se zvířetem, tu je však základ toho velmi rozdílný. Žena má už sice v sobě přírodní látku, ale když se děje plození, je podnícen i životní chumáček a oplodňuje se, ale ten je odstrčen jako bobule od hroznu a přivádí ne správné místo svého budoucího vývoje. Tam k němu přistoupí už hotová duše, pěstuje po nějakou dobu tuto životní bobuli, až látka v ní pokročí tak dalece, že duše, stále víc se stahující, může vniknout do ještě velmi tekutého embrya (zárodku). K tomuto výkonu potřebuje duše asi dva měsíce. Když se embrya docela zmocnila, stává se citelně živé a v průběhu zrání rychle dorůstá k řádné velikosti.

Dokud nejsou nervy tělesného dítěte úplně vytvořeny a činný, pracuje duše se sebevědomím co nejhroliěji dále a zařizuje tělo podle jeho potřeb. (Znetvořeny mají svou příčinu vždy v určité duševní lenosti při stavbě lidského těla). Jsou-li však jednou vytvořeny všechny nervy a stává-li se jejich stále se vyvinující duch zcela podle řádu činný, pak se duše víc a víc uklidňuje a nakonec usíná v krajině ledvin. (Srovnej s tím kapitolu o ledvině). Teď ztrácí své sebevědomí a jen živoří a nevzpomíná si už na svůj dřívější stav. Teprve několik měsíců po narození se začíná stále více probouzet, což lze dobře pozorovat z úbytku spavosti kojence. Ale než dospěje k nějakému vědomí, k tomu potřebuje delší dobu. Je-li dítě mocno řeči, teprve vstupuje do duše jasné vědomí, ale bez jakékoli zpětné vzpomínky, neboť by překážela ve vyšším vzdělávání svobodnou vůlí. Duše, nyní v hmotě těla zcela uzavřená, nepoznává s počátku nic, než dojmy, zprostředkovávané jí tělesnými smysly. Nemůže proto nic poznávat, protože hmotou těla je tak zatemněna, že ponejvíce vůbec není, jak tu o sobě trvá i bez hmotného šatu. Po dlouhou dobu se cítí zcela totožná s masitým tělem a je třeba dlouhého vývoje přivést ztělesněnou duši tak daleko, aby pociťovala sebevědomí a byla schopná se pozorovat jako něco vlastního. Teprve když se duch v duši začíná hýbat, bude postupně jasněji v duševním sebevědomí, které se pak začne přesněji poznávat a v sobě zcela skryté věci objevovat. Když však duch a jeho mocné světlo v duši se stane zcela úplným skutkem, pak se také vracejí do duše všechny vzpomínky a ona přehlídí celý svůj vývoj z přírodních říší ve vyjasněném vnitřním zření. Tím odpadá všechn podvod a všechn klam a zůstává jen nejjasnější pravda věčného Ducha.

OKO a postup vidění.

Poznámka: Výňatky jsou z Lorberových děl VEJ, "Přirozené slunce", "Země a měsíc", "Moucha" a "Přirozená svědectví, "jakož i doplňující spisy mystika B. Mayerhofera "Tajemství života a Tajemství tvorby," přijaté v letech 1850 – 1875) K porozumění vědomého postupu vidění je znalost o podstatě světla jako duchovního působení nejvyš významná, proto bude v jednom z dalších svazků o tom pojednáno. Jako ve všech orgánových tajemstvích je i při aktu vidění živým hnacím perem duševní podnět, bet něhož by bylo oko mrtvou kamerou a zůstávalo by podrobeno jen ztrnulým zákonům optiky.

Světlo slunce dává svou výkonnou silou a působením na příslušná světová tělesa nejvýmluvnější důkaz, že vyvolává všude přirozený život. Když slunce jako hlavní dodavatelka a dárkyně světla Zemi zajde, oddávají se postupně i přírodní duchové atmosféry klidu, to znamená, že ukončí své světlem vzbuzené chvění (vibrace) uvnitř svých jemně -hmotných obalů. Proto hmotné oko už jejich bytí nepozoruje a pro člověka nastává bezsvětelná, temná noc. Kde se ale velký spolek těchto éterických duchů dostane znovu do vibračního pohybu, tam je pro oko opět světlo. Tak se děje při východu slunce, kdy jsou volní přírodně živí duchové povzbuzováni k činnosti étericko-světelným pohybem. Čím prudčeji vibruje taková přirozeně duchovní oblast, tím větší zásah působí i svému nejvzdálenějšímu okolí a podněcuje jeho líný klid k podobnému snažení. Když se světelný paprsek svým pohybem dotkne předmětu, začnou jeho hmotné částičky často ve vteřině bilionkrát vibrovat.

Ale tímto chvěním vylučují látky určité světelné částičky, jež se pak na povrchu jeví pozorovateli jako barvy. K tomu přistupuje ještě reakce, která se děje v prvcích samého oka, a to obnoveným lomem odrážených barev v duhovce a jiných částech orgánů vidění.

„Vidění“ značí tedy, pozorovat každý předmět v oné barvě, kterou, jako jeho bytí (podstatě) ne vlastní odráží, kdy všechny jiné hlavní a smíšené barvy nasává, protože jsou k jeho trvání potřebné. Tak není barvou „černá“, protože předmět přijal všechny prvky. Proto i bílá není barvou, protože oku se zjevující předmět nemá vůbec schopnost nasávat barvy a všechny dopadající světelné paprsky odráží, aniž je ke své potřebě rozloží. Tak je působení světelného paprsku velkým činitelem všeho života a zprostředkovává tuto skutečnost okem lidské duše.

Když světelný paprsek z nejvzdálenějších hvězd padá do oka, přesto by nebyl pozorován, kdyby samo oko, nebylo sluneční přirozenosti. Už ve vlhkostech oka spočívá světelný svět, který je stejnorodý s vyzařovaným světlem z celého vesmíru a tak má v člověku též účel, jaký způsobuje světlo v celé tvorbě. Orgán vidění je zprostředkovatel, jímž duše pozdvihuje viditelné k duchovnímu a neviditelnému. Proto je pravdivé přísloví: „Oko je do duše okno“. V stupni, jak se oku z vnějšku zrcadlí dálky hmotných světů, svítí i vnitřní duchovní svět okem. Oko jako přijímací orgán dojmů z vnějšku je záporné, ale jako zrcadlo duše, jako výraz vnitřního, kladně zpětně odrážející. Co člověk přijímá hvězdným a slunečním světlem, září opět zduchovnělé z malého orgánu vidění, neboť hmotné světlo probouzí zase duchovní světlo.

V lidském oku jsou látky a prvky v pigmentu, v sítnici a tekutinách křišťálové čočky jakož i v duhovce a rohovce pohromadě. Všechny mají sluneční přirozenost a nosí tedy v sobě éterické světelné látky. Ale tyto prvky podléhají v oku ještě docela jiným účelům duchovním, které vyvolávají zduchovňovací přeměnu. Tím může i duše oznamovat, co se v jejím světě děje. Vnitřní hnutí duchovního života se mohou v oku naznačovat beze změny jeho látek nebo vnějšího tvaru. Takové stavy, duševním zrcadlem oznamované, jsou sice neměřitelné, ale jiný člověk je může přesně pociťovat (přenosem duchovního světelného fluida): důkaz pro činitele světla, který představuje svou původní duchovní moc.

Když při silném nadšení pro vyšší, nehmotné tento tlak duše ještě vzrůstá, nezřídka se stává, že se zvedne obvyklý tělesný postup vidění a místo něj nastoupí jiný. Tu se člověku zjevují jemnější oblasti duchovního světa, v jejichž bytí snad dříve před tím ani nevěřil. Při přestupu z tohoto světa do onoho bere člověk ze svého tělesného organismu a tím i z oka jen duchovní součást, kterou pak může vidět základ a příčinu, ale ne působení oka ve hmotě.

O stavbě oka.

Oko je orgán k vědomému přijímání světla, který pak slouží duši prostřednictvím mozkových dojmů k ohledávání vnějšího světa. Protože se jen stejné se stejným může přitahovat a se užívat, je oko složeno ze všech prvků, které ve světle převládají. Člověk by z plnosti světla nemohl vidět obraz slunce odděleně a mnohem silněji svítící než jinou světelnou oblohu, kdyby pro to nebylo oko zvláště uzpůsobeno. Je však uspořádáno tak, že všechno světlo nechává přijít. Nechává je dopadat jen hlavními okrajovými paprsky malým otvorem zornice na nejvyšší citlivou sítnici a odtud na zrakový nerv. Tímto zařízením se vylučují všechny jen jednoduše vzbuzené

světelné výtoky (rozptylované paprsky). Jen hlavní obrysové paprsky, které se určitým zpětným působením protínají v určitém úhlu, přicházejí lomené k zrakovému nervu, kterým je pak obraz prostřednictvím vhodných orgánů odpovídajícím způsobem vstřípen mozkovým tabulkám. (Viz VEJ IV učení o mozku). Kdyby oko nebylo tak zařízeno, nemohl by člověk vidět slunce jako jednotlivý obraz, neboť by bylo všude stejnorodé světelné moře. Oko člověka úplně odpovídá slupkovému globu (hvězdný systém vesmíru), v jehož středu působí ústřední pracentrální slunce. Proto je ve středu oka křišťálová zornice, která (zvláště u mnohých zvířat) má viditelné vlastní světlo. Jinak přijímá zornice světlo vnějších věcí jako Slunce světlo jiných souhvězdí. Krystalovou čočkou přijímají ihned vnitřní stěny oka všechny paprsky a odrážejí je podporovány vlastním světlem čočky, zase zpět do dálky. Je důležité vědět, že člověk sám nevidí předměty, ale jen jejich odpovídající odrazové obrazy. Toto se děje, když jsou přijaty černou zadní zrcadlovou pokožkou a ihned po přijetí úplně osvětleny vrhány ven, kde se pak teprve věci spatřují na onom místě, kde jsou ve své přirozené skutečnosti. Co se týká vidění souhvězdí mimo zemské těleso, tu člověk vidí jen jeho odraz na velkém zemském oku. To se tvoří vzdušným okruhem země se všemi jeho různými hustými druhy éteru. Je čočkovitě oblého průsvitného těla, které jako zápalné sklo působí zhušťuje světelné paprsky z vesmíru a ve zmlazené míře je nechává vnikat na zemskou plochu a tím i do lidského oka. (viz. "Země a Měsíc").

Bez tohoto zemského oka by člověk nemohl vidět žádné malé obrazy souhvězdí. Kdyby oko vidělo předměty ve skutečnosti, muselo by je vidět v jejich přirozené velikosti. Ale že se vše vidí jen uspořádáním oka ve způsobu slupkového globu v nejuvš zmenšené míře, dokazuje skutečnost, že se i nejmenší hmotné částičky dají mikroskopem mimořádně zvětšovat. Tento postup je jen stálé přibližování nahlíženého předmětu, případně jeho světelného odrazu ke skutečné velikosti předmětu samého. Tak oznamují dříve neviditelné částičky (mikroby, infusorie a podobně), pravdu že prosté oko nemůže vidět předměty samé, ale jen jejich zmenšené obrazy, jak bylo vylíčeno.

Okno je tak postaveno, že mu světelný paprsek ohromnou rychlostí při vstupu neškodí a ještě ponechává duši čas, aby zpracovala zprostředkované obrazy k duchovní představě viděného. Duše stojí mozem a zrakovým nervem ve stálém spojení s okem. Protože duchovní činnosti duše musí prodělat přes hmotu mozkové hmoty teprve určitý postup, který je pomalejší než světlo, proto má oko zařízení umožňující zpomalit rychlý světelný paprsek. Tomu slouží různé vlhkosti, které tvoří vnitřek oka a jej naplňují a jistým způsobem slouží jako zprostředkovávající rozkladači. Také krev nesmí v pronikání k mozku vnikat s tou silou a rychlostí jako do jiných orgánů, ale musí svůj tok zpomalit, aby zprostředkování mezi duchem a hmotou mohlo ve všech částech mozku odpovídajícím způsobem následovat. Proto má i velká tepna při přibližování k hlavě kroucení a neběží do mozku přímo, čímž se nápor krve zeslabuje a duše má kdy utvořit duchovní z toho co přijala hmotou. (Srovnej zakalené vědomí jako pocit závratí při překrvení mozku). Totéž platí i pro organismus ucha, kde se také zvuková chvění zkracují a modifikují, aby se přes duši mohla přetvářet v duchovní dojmy. Pronikání světelných paprsků s oněmi podstatami, které jsou v lidském oku a se světlem jsou spřízněné, totiž magnetismus a elektrina, jsou obsaženy ve fosforu, to by samo k výše uvedenému výsledku nestačilo. Proto je zde opatření, by světelný paprsek jako nerozrušený bílý prvek nevstupoval do oka, ale aby byly k němu připojeny látky tekuté, které pomáhají paprsek rozdělit. Tím je dána schopnost vidět barvy (tyčinky a čípky oka).

Aby se vytvořil z rozptýlených světelných paprsků všech předmětů zmlazený obraz viděných věcí, stojí za zornicí oka krystalová čočka. Ta přijímá paprsky, soustřeďuje je a nechává je pak v pigmentu sítnice opět rozcházet, aby na zrcadlově podobném, černě sametovém podkladu vyvolala opět věrný odrazový obraz. Teorie, že se při postupu vidění zrcadlí na nervové pokožce obraz obráceně a pak se reflexí (odrazem) z vnitřku oka opět obrací, spočívá na velkém omylu. Optika sice dociluje obráceného obrazu sklem a brusem na obou stranách vypouklým napodobuje krystalovou čočku, ale sklo je bez života a jeho lom světelných paprsků je zcela jiný než u oka, neboť to je plně duchovního a hmotného života, přičemž duše s postupem vidění jde k dílu jinak než se domnívá věda optiky. Jak by také celý zrakový postup mohl být omezen jen na matematické linie kruhu, kde přece jistě i oko koně nebo kozy, jejichž zornice, jak známo, tvoří podlouhlý čtverhran, vyvolává obraz vidění. Nebo jak zcela je uzpůsobeno oko mouchy. Má pár

očí, které tvoří téměř sedminu celého jejího bytí. Její každé oko sestává opět z mnohých tisíců menších očí, které- na sobě seřazeny jako buňky včelího úlu a každé kuželovitě zašpičatělé, všechny hromadně běží ke společnému bodu vidění. (Fasetový tvar, srovnej svítící sílu broušeného diamantu). Tím tvoří nepopsatelně silný mikroskop, jímž může moucha spatřit i atomicky nejmenší zvířátka. Ani hmotné pozorování lidského oka nemůže zbádat ve všech jeho částech účelnost jeho zařízení. U většiny objevů činili lidé závěry z neživého na oživené a tím se rozšiřovaly mnohé vědecké omyly, čímž vždy docházelo k nevysvětlitelným rozporům.

Tak tomu bylo i při pitvách mrtvol jako prostředku ke studiu zvířecího neb lidského těla. Hodiny se zastavily a živoucí hnací síla prchla. U člověka se tělesnou smrtí uvolňuje od hmotného těla duševní životní princip, který s oběma velkými životními činiteli tvorby, elektřinou a magnetismem, jedině může udržovat každý přirozený život. Tak lze v nejlepším případě u rozřezané mrtvoly zjistit ono rozrušení jako platné, které způsobilo vcházení a odcházení těchto obou hlavních prvků. (Znetvořeniny orgánů, nemoc). Ale vlastní životní činitel prchl a s ním každá možnost rozluštit základ života a jeho "proč". Tak jsou i v lidském zrakovém orgánu skryta hluboká tajemství. Když okem, malým sluncem v sobě, pozoruje hvězdné nebe, pak je oko samo malým vesmírem, v němž se zrcadlí miliardy sluncí. Nekonečnou tvorbu nosí pak oko člověka v sobě. A záření a protizáření nesčetných sluncí v slunečně – sprízněném oku působí v duši tušení zázraku, jak se to největší opět nachází v tom nejmenším a jako takové poznává, čím samo v sobě v podstatě je.

Dodatek: Že je oko duší ve spojení se všemi ostatními tělesnými orgány, ukazuje správně učiněná oční diagnosa. V zornici oka se v nejjemnějším tvaru zrcadlí mnohé funkční poruchy – jejich rozeznávání je základem léčebné metody).

Duševní působení narkózy.

O tomto tématu se pojednává v Lorberově díle „Nebeské dary“, díl1. Aby se tomu porozumělo, je třeba vysvětlit pojem "nervový duch". Vlastní životní fluidum těla a proto se v dalším pojednává též o postupech výživy – VEJ X.).

Vše, co se ze žaludku přijímá k výživě těla, není tak mrtvé, jak se to jeví. Každá potrava má tři části. Hrubohmotnou, éterickou a podstatnou. Hrubohmotná je viditelná a cititelná a v ústech a nose se poznává chutí a čichem. Když jídlo a nápoj přijde do žaludku, tu se tam jistým způsobem znovu vaří. Při tom vznikají dvě hlavní součásti, z nichž hruběji hmotná je vedena krví k výživě těla, jeho údů, vnitřností a svalů všude tam, kde tělesné buňky potřebují posilu. Jemně – hmotná součást potravy se vylučuje teprve ve spodním žaludku, složeném z dvanácti oddělení (míněno je asi dvanácterník se slinivkou). Zde se cestou vlastního kvašení éterická látka přijaté potravy z látkových buněčných obalů odděluje a slouží k oživení nervů, proto ji lze nazvat "nervovým duchem". Ale zcela mimořádně jemně éterickém jež představuje vlastní podstatu každé hmoty, se (po zkvašení) vede slezinou zvláštní cestou do srdce a odtud jde, úplně očištěna, do duše člověka. Tím k sobě přitahuje i duše z každé přijaté potravy sobě příbuzné a tak vyživována a posilována ve všech svých, hmotnému tělu zcela podobných jednotlivostech. (Odtud i vliv způsobu výživy na duševní hodnoty člověka). Když pokrmů odevzdaly důležité tělu, nervům a duši, tu je vlastní nečisté z přijaté oživující hmoty dvěma přirozenými způsoby z těla odstraněno. Ale stal-li se člověk hýřilem a požívá nemírně potravy, jak pokrmů, tak i nápojů, tu nemůže být přijaté už v řádném zaživacím postupu zpracováno a odděleno. Tak přichází ještě mnoho nevyločených tělesných a duševních oživujících částí do stěv a jinak přes játra, slezinu a ledviny do močového měchýře, kde způsobují opět kvašení, ze kterého se znenáhla vytvářejí všeliké nemoci těla i duše. Mnohými tisíci pamlsků, kterými dnes lidé plní svůj žaludek, se zmocňuje velký počet takových nevykvašených substancí (jinde jmenovaných přírodních duchů, neboť vše podstatné z potravy je duchovní) často celého lidského těla. Ti pak mezi sebou stále zápolí v boji, jemuž člověk poněkud odolává, že se některý člověk dává uchlácholit po nějakou dobu tím, že se obrátí ke známým bylinkám a kořenům a s jejich pomocí utiší náklonnost vnitřních duševních substancí k revoluci. Ale takové zdraví

netrvá dlouho. Jen když člověk zůstane u jednoduché, střídmé stravy jako kdysi zůstane do vysokého stáří zdrav, jak tomu bylo v pravěku.

Potud tedy tyto léčebné a dietní rady, které poslouží i spořádanému utváření zmíněného nervového ducha. Toto éterické fluidum, které zjednává spojení těla a duše, hraje i při narkose rozhodující roli. O tom se v „Nebeských darech 2. díle“ praví. Každý éter jako lihová specifická tekutina nejčistší jemnosti (chemicky alkohol, destilované výrobky) působí na nervového ducha omamně. Rovněž tak víno, pivo, mošt a podobné tekutiny, protože zde jsou duševní specifika volnější, nevázanější než ve vodě a jiných nekvašených tekutinách. V čistém éteru jsou už téměř zcela volné a mohou se uchovávat jen v těsně uzavřené nádobě. Přejde-li takový éter vdechováním s tělesným organismem, ve kterém vládne nervový duch, do spojení, tu je s ním jako se spřízněným chtivě nasáván a použit k sycení vnitřních nervových komor. Jsou-li tyto komory nepřipraveným způsobem náhle takto obohaceny, tu se tímto sycením nafouknou a v tomto stavu už nemohou reagovat, necítí při vnějších zraněních ani při vnitřním uchopení se strany nervového ducha. (Princip anestézie narkosy).

Že tím je i nervový duch sám pro tělo nečinný, je pochopitelné, poněvadž se pro okamžité přesycení nervových komor od nich oddělil. Tím se opět duše uvolňuje, protože ji nervový duch v onom stavu přeplněných nervových komor na ně nemůže vázat. Je-li však duše (přechodně) od těla osvobozena, tu se v době tohoto krátkého nervového omámení podle vědomí nachází v oné oblasti duchovního světa, která odpovídá jejímu lidskému srdci nebo mysli. V omámeném stavu narkosy dlí tedy duše přesně v tom stupni nazírání, který jí je přiměřený podle její dobré nebo zlé povahy. Ale protože tu je ještě duše i nervový duch v plném spojení jako v přiměřeném spánku (jen duše a nervové komory jsou odděleny), může duše tvary svých zrání přenášet do nervového ducha, který je s ní ještě spojen. Tak si může dobře připomenout to, co zřela v duchovním duševním světě, ale při tom nevidí, co se mezitím stalo s tělem.

Ze somnambulního stavu (transu) si duše nepřináší do vědomého bdělého stavu vědomí žádné vzpomínky. Tak se to má i v hlubokém snění protože je mimo spojení s nervovým duchem. Neboť ten zůstává úzce spojen s nervy, jež by bez něho neměli sycení, byly by oslabovány, umíraly by a rozpouštěly se, což by pak znamenalo i tělesnou smrt.

Avšak při narkose éterem je právě éter náhradou nervového ducha jako je u přirozeného spánku žaludeční éter z pokrmů. Zde se může bez nebezpečí nedostatečného sycení nervových komor uvolnit. Protože při tom plně stojí jediné duši k službám, vzpomíná si duše zpětně na to, co zřela v oblastech duchovního světa.

(Tato zpětná vzpomínka se vztahuje na příjem viděného do duševního mozku, při tom mnohem řídkěji na další přenos těchto dojmů do tělesného mozku a tím do vědomé vzpomínky na snový život). V tom spočívá velmi snadno pochopitelný rozdíl mezi stavem, který způsobuje omámení éterem a magnetickým spánkem (transem či hypnosou), ve kterém může duše své tělo ohledávat, proto že nervový duch je s ním ještě ve spojení, ale při narkose jsou oba mimo spojení s tělem. Někteří lidé mají někdy po narkose určité křečovitě stavy. Představují určitou „touhu duše po uvolnění z tělesných pout“ a to jí bylo právě narkosou vštípeno. (probuzení dřímajícím medumity a schopnosti transu). Nejúčinnějšími léčebnými prostředky proti tomu je půst a modlitba.

Přirozené a duchovní léčebné metody.

Závěrečná část tohoto svazčku je z Mayerhoferových „Tajemství života“ a krátce pojednává o podstatě používaných léčebných způsobů, od oficiální školní medicíny přes přírodní, moudré až k oněm léčivým silám, jejichž kořeny spočívají v božsky, duchovním jádru člověka samého. Zde se poukazuje na další zduchovňování léčitelství, které obsáhne celistvost člověka, jeho trojjednost těla, duše a ducha a jejich působení. Vše co je, má snahu trvat, měnit se a rozpouštět a se zduchovňovat. Každé věci bylo v jeho organizaci propůjčeno tolik životní síly, aby rušící vlivy vnějšího světa nemohly dosahovat svého cíle příliš rychle, ale aby se proměňující a rozpouštějící postup prováděl jen podle určitých vývojových a věkových zákonů. Proto se bude období rušení a nemoci každé věci a každého tvora vždy nově přicházející životní silou tak dlouho vyrovnávat, až ve velké řetězové řadě vše stvořené splní svůj cíl. Urychlování tohoto postupu

umělými chybami proti stanovenému zákonu podmiňuje vlastní nemoc jako viditelné znamení nevážnosti všeobecného přírodního řádu. Člověk jako poslední článek tvorby na zemi, sice nadán svou svobodnou vůlí, ale svými hmotnými vášněmi puzen, působí v tomto ohledu nejvíce, a to nejen svým zvráceným způsobem života, ale i působením zemského povrchu otevíráním jeho vnitřních sil a podobně, takže musí změnit základní přirozenost. Poněvadž toto opět zpětně působí na jeho obyvatele, je postup změny mocněji poháněn, což dokazují viditelně objevující se nemoci rostlin, zvířat a lidí velmi zjevně. Aby tyto poruchy opět vyrovnali, snažili se lidé od nejranějších dob nalézat léčivé prostředky a cesty k obnově zdraví. Lidstvo nejstarších dob žilo v souladu s přírodou. Jejich vlastní organismus nepodléhal žádné poruše, jen té zákonitě, která pro nepotřebnost orgánů konečně přivedila tělesnou smrt. Lidé až do vysokého věku vyrovnávali všechny jiné škodlivé vlivy denní náhradou životní síly. Čím dále se však lidé odkláněli od prazákladu, tím méně jim pomáhaly jednoduché, přirozené prostředky obnovit zdraví, museli hledat silnější, protože jednoduché nepostačovaly. Tak lidé klesali, zkracovali si život a vlastní silou rozmnožovali své nesnáze. V dávných dobách si věděl rady každý s přírodou srostlý člověk. Ale jak lidstvo poněmáhle klesalo, tu povstali takoví, kteří se zcela věnovali léčitelskému jako vědě. První a nejsnazší způsob byl v tom, aby se vyhledalo z potravin to, co léčí nemoci. A protože lidé churavěli nejvíce po nestřídmém požívání pokrmů a nápojů, tak se hledaly na poli potraviny i léčivé prostředky. Tak vzniklo "léčení hmotou", což je dnešní alopatické. Hmotné způsobilo nemoc a hmotné zas mělo nemoc odstranit. Poněvadž se lidé sami stali hmotní, tak se shodovala u tohoto stavu léčebná metoda nejlépe s organismem hrubohmotného těla, přičemž všeobecně správnou znalostí podstaty jednotlivých bylin atd. se tělo uzdravilo a ve zdraví setrvalo až do doby, kdy se znovu poškodilo. Tak je i teď ponejvíce rozšířena tato léčebná metoda, pomáhá lékařům a nemocným pro okamžik nejsnáze. Ale čím hlouběji kleslo lidstvo do hmoty, čím složitější způsob života, který byl dříve tak prostý, tím méně zmohla zmíněná léčiva, aby napravila rozrušená těla (přestupování řádu). Proto se sáhlo k jedům, které teď musí nahradit, co mírné, hojivé byliny jako jemné, a neškodné prostředky už nemohou vykonávat. Alopatickým ošetřením umírají velmi mnozí. Do těl trpících se vnáší mnoho cizorodých látek pro zahánění nemocí, ale místo nich vznikají jiné a je přirozené, že se tak lidský život zkracuje a potomci zesláblých rodičů jsou ještě nemocnější.

V tomto hmotném úpadku se objevili někteří osvícení muži s novým léčebným způsobem, který nepůsobí na hmotu, ale na duši, a to vyšší mocí, duševní silou a má v organismu hmotného těla zjednat rovnováhu. Toto "duševní léčení" je známé jako homeopatie. A je i rozšířené. Tu působí duše právě těmi prostředky v nejmenší míře jimiž ve velké míře tělo onemocnělo. Odkud je tento účinek? Protože v Boží přirozenosti není o sobě nic škodlivého, ale jen v druhu a způsobu daru, v jejich množství a jakosti je jejich základ, že něco buď prospívá nebo škodí. U homeopatických léků nepůsobí hrubohmotné, ale jen duchovní hmoty. To má mnoho spřízněného s oněmi látkami, ze kterých je složena duše lidí, ale i zvířat. A kde při nemocech jedna nebo jiná látka schází, to homeopatické (podstatné) duši opět doplní a z její síly se odstraní nepořádek těla. Kdyby byli alopatické (běžní lékaři) jen trochu pozornější, mohli by z účinků určitých homeopatických prostředků objevit, co při jejich hrubohmotném ošetřování nepůsobí na lidský organismus hojivě, ale škodlivě. Homeopatií dostává duše opět svou sílu. Doplnuje nedostatek a pracuje duševně tam, kde alopatické hledá hmotně svůj cíl.

Sluneční léčení heliopatie.

Toto léčení stojí blízko homeopatie. Sluneční světlo působí na trpícího buď přímo (viz Lorberovo "Léčivá síla slunečního světla"), nebo ve hmotě vázaném tvaru a uzdravuje rozrušené poměry lidského organismu. Slunce je nositel, jeho světlo – udržovatel všeho života. Bez slunečního světla a tepla by nebyla země ani jiná planeta, jež kol ním krouží. Jako udržovatel celé soustavy musí také mít vše, co je k jejímu dalšímu trvání potřebné. A protože udržování má stejný význam jako zákonitý řád v celku, musí slunce vyrovnávat i jeho nesnáze neboť všechna tělesa, jež mu jsou podřízena se všemi svými tvory mohou trvat jen v řádu Božím jako zákonu nejvyšším. Slunce má tedy sílu a schopnost vyrovnávat všechny poruchy a u nedostatku scházející nahradit. Proto je sluneční léčení jedním z nejjednodušších a neúčinnějších, protože jako homeopatie jednoduchými, duchovními tvůrčími prvky opět dává duši, čeho omyly pozbyla. Tisíce alopatických

prostředků je v homeopatii (podle počtu a množství látky) značně redukováno. Heliopatie jich má ještě mnohem méně, což opět dokazuje, že celá velká světová stavba spočívá jen v málo - v několika hlavních zákonech základních.

Čím víc se člověk zduchovňuje a bytostně se přibližuje k tomu z čeho vyšel, tím méně prostředků potřebuje, aby uvedl svůj narušený organismus opět do řádu, aby jeho duše mohla ve zdravém těle ke chvále a díkům svého Tvůrce stoupat stále výš.

Vedle slunečné léčby je významné též léčení vodou, hydropatie. Jako slunce působí hojivě na nemocného světlem, tak chce činit vodní léčení zhuštěným světlem nebo zhuštěnou atmosférou a to hlavně přes kůži na vnitřní organizaci. Co sluneční léčení vykonává světových éterem nebo slunečním světlem, to působí vodní léčení prvky zemské duše. Neboť ona jako matka vlastní vždy ještě onu tvůrčí a rodivou sílu jako kdysi, kdy z lůna vody vzešla celá pevná země a se vším na ní stvořeným a ještě dnes je touto matkou udržována a živena.

Lidé jsou děti půdy a proto má půda a vše, co se na ní nachází a ji obklopuje hmotný vliv na pozemské bytí. Může i na člověka působit, odtud je tedy moc vody na všechny tělesné orgány. Poněvadž samo lidské tělo patří vodě ze tří čtvrtin, působí duchovně tvořící tohoto prvku kůží na vnitřní organizaci mocně. Oživuje vnitřně i zevně a vliv vody je vhodný pro udržování zdravého obalu duše v pozemském bytí.

Je-li u slunečního léčení už jen málo pomocných prostředků, tak u vodního je to jen jediný, který je v mnohých případech zvláště hojivý (koupele, lázně, vřídla). Ale ani všeobecně nelze vodu přehlížet. Větší či menší účinky a doba trvání, kdy se může v té či oné léčebné kůře zlo léčit a kterým způsobem jakož i následky nemoci a bolesti jsou jediná znamení pro rozhodnutí, kterému způsobu léčení se dá přednost. Ale rovněž člověk volbou léčení podle svého vlastního přesvědčení dává důkaz, zda se přiklání ke hmotě či k duchu. Ale jsou ještě jemnější, vyšší léčebné způsoby až k oněm duchovním, kde je vše sjednoceno, splňuje všechny podmínky, které nikdy neškodí, ale vždy mohou působit jen dobro. Jeden takový způsob je magnetické ošetřování, známé jako zvířecí nebo tělesný magnetismus. Každá věc má určitý okruh, ve kterém může svou sílu projevat jiným a to je její vlastní "parný okruh", její obklopující atmosféry (vyzařující síla aury, Lorberem nazývaná vnějším životním éterem). Prostřednictvím této vlastní atmosféry se každá věc odděluje, ale zároveň je tím i s jinými věcmi spojena. Je to síla, jež ovlivňuje jiné živé bytosti, ale i věci neživé. U anorganických věcí se to děje bez vůle, u organických s větší či menší, silnější či slabší vůlí, která může tento vliv vědomě zesilovat neb zeslabovat. Tuto životní atmosféru (auru) má i každý člověk. Tou je ve spojení s bližními a okolním světem. Používalo se jí jako léčiva už ve starověku. A mnozí té síly používali nebo jí zneužívali, aniž věděli, co tím činili nebo by mohli vědomě vykonat. Působit tělesným magnetismem znamená, předávat vlastní do jiného silou vůle podle schopnosti a libosti a tak buď léčit nebo škodit. Tímto léčením začaly už nejjemnější a nevažitelné látky světové tvorby ovlivňovat patrně vše živé i zdánlivě neživé a v tomto vlivu se nemůže nic vyhnout. Je to duchovní působení nejjemnějších hmotných látek a kde tyto chybí, jsou jiným dodávány. A není to poslední prostředek k ozdravení a nastolení rovnováhy. K tělesnému magnetismu se druzí ještě jemnější a účinnější magnetismus duševní. Je to moc duše, působit na jiné duše, aby je uvedly do nálad a stavů, v nichž se pak samy mohou stát lékařem a léčitelem vlastní nemoci. U tohoto léčení už není tělesně hmotné působení. Zde musí nejvyšší a nejduchovnější, co duše má, totiž vnitřní Boží jiskra vystoupit a duši trpícího propůjčit moc, aby uvolnila pouto, které ji váže k tělu. Duševní magnetismus musí nemocnému duševním magnetismem otevřít duchovní oko, aby duše sama poznala vady, které zabraňují jejímu znovu – uzdravení. Tím se musí stát samoléčitelem, když dosud jiní musili léčit její vady. U tohoto léčení zmizely přehrady, které člověka spojují s jeho já, s jeho zemskou hroudou a jejími produkty. Čas a prostor se tu spojují v pojmu věčnost, duše poznává svého ducha, své tělo, své spojení s duchovními světy a své postavení k jedinému věčnému světovému Tvůrci a milujícímu Otci.

Tohoto stupně nemohou lidé dosáhnout snadno, k tomu je třeba už vysokého stupně zduchovnění. Nejprve tu musí sám člověk stát jako ušlechtilá bytost, než se odváží použít sil, jež mají vzbudit to nejvyšší i v druhém. Jako toho léčitel nedosahuje snadno, právě tak málo může

léčivě zasáhnout tam, kde v duši není ušlechtilé hnutí k probuzení. Léčení je snadné tehdy, když člověku jsou k službám všechny přírodní prvky.

Toto duchovní znovuzrození se ovšem snadno nezískává, proto jsou zřídka tak velcí léčitelé. Ale kde je, tam se otvírá i nejvyšší Boží magnetismus. Zde vládne síla Boží rukama magnetiséra, zde se může a uzdravuje slovem a myšlenkou, když si čistým srdcem a nezištným úmyslem vyprosí a je-li v plánu Božím nemoc určitého člověka léčit. K této poslední jediné velké metodě léčení patří víc než mnozí věří a si přejí Božím magnetismem léčit. Čím více moci nad duševními a přirozenými prvky je člověku propůjčeno a čím více umí rozlišovat věci duchovní od světských, tím těžší se stává jeho postavení v pozemském světě. Čím větší pokušení, tím většího sebezapírání je třeba, aby člověk působil v poměrech, do kterých ho Bůh postavil

Sedm způsobů léčení: Alopacie, homeopatie, heliopatie, hydropatie, tělesný, duševní a duchovní magnetismus jsou stupně k nejvyššímu poznání. Tak postupuje věda, lidstvo v celku jakož i jednotlivci o sobě od hmoty k duševnímu vědomí a od duševního k duchovnímu až k cíli, sjednocení s Božským. Tomu odpovídá i vzrůstání schopností a sil v člověku. Jakmile se duše zduchovníla, rozšiřují se její vlastnosti a mohou pak způsobovat věci, jimiž se obyčejný člověk bude podívat jako zázraku. Ale kdo je důvěrně seznámen s duchovními zákony světové tvorby, pochopí, že slovo Boží vůle "Staň se", je jako síla vložená do každého lidského srdce, ovšem ještě ve vázaném stavu. Aby se tato síla stala uvědomělou, k tomu je třeba velkého čištění duše, aby Boží duch ve spojení s lidským mohl bez odporu působit takovým léčitелеm jako moc nade vším zlým a nemocným.

Dodatek.

Pokyny k slunečnímu léčení.

O zmíněném slunečním léčení pojednává zevrubně Lorberova "Léčivá síla slunečního světla". Tento malý spis byl roku 1955 Lorberovým nakladatelstvím nově vydán.

Sluneční ozařování hraje dnes ve školní medicíně i v přírodní léčbě pozoruhodnou roli, která specificky homeopatickým působením zmíněných slunečních přípravků a levnou jejich výrobou je však nejširším kruhům neznáma, žel ke škodě jim i oficiální vědě.

Z úvodu ke zmíněnému spisu se zde podává: Hmotné látky následného slunečního léčení působí při předepsaných poměrech jen na přitahování slunečních paprsků a jejich podržování. Odpovídají-li takové prostředky tomuto účelu a používají-li se v případech nemocí při dodržování předepsané diety a s pravou důvěrou (duševní léčivá součást), tu se jejich léčivé působení nemina účinkem. Už v nejstarších dobách lidé při nějaké tělesné nepohodě používali světla a tepla slunce jako jediného léčivého prostředku k uzdravení. Pokládali nemocné na slunce a zcela odkryli ty části těla, ve kterých nemocný pociťoval slabost nebo bolest a brzy se jim ulevilo. V tom je skryta hluboká pravda, neboť se světlem slunce přicházejí čistší duchové (podstata éteru). Ti mají největší příbuznost s odpovídajícími částmi lidské duše. Když se nyní působením takových světelných duchů přivádí duši posílení, tu si takto posílená duše snadno a brzy poradí s nějakou slabostí nebo nemocí ve svém těle, neboť zdraví těla závisí jen a jedině na dostatečně silné duši. Kdekoli původně vstoupí do jakékoli podstatné části duše nějaká slabost a duše sama si řádnou cestou nemůže zjednat posílení, tu se obrací na svého nervového ducha (viz kapitolu o narkose) a táhne z něj k sobě, co jí chybí. Proto pak vzniká jako ve vybité baterii, vynuceně v nervech nedostatek onoho životního fluida, jímž jsou jedině drženy ve správném napětí. Nervy takto do jisté míry vyhladovělé, sají pak ještě méně čistou potravu z krve. Při tomto dění vzniká z toho nepřírozený životní postup v přirozenosti těla a z toho mohou podle druhu a způsobu povstávat všeliké nemoci, jak odpovídají jedné nebo jiné oslabené části duše. Protože v čistších slunečně – světelných duších jsou všechny podstatné části, z nichž se skládá duše, může si duše z nich snadno vytáhnout co z ní odešlo. Tím může také opět obnovit řád dřívější ve svém nervovém

duchu a jím v nervech, jakož i v krvi jako pravém přirozeném životním napětí. Z tohoto důvodu je i správný homeopatický postup mnohem výhodnější než jakýkoli alopatický, neboť homeopatii se duši ihned přivádí duchovní jako duši spřízněné a tímto posílením se sama stává lékařem svého těla, neboť co ztratila, přijala opět v těchto jemně – hmotných prvcích. Ale při alopatickém způsobu se tělo nutí, aby léčilo svou duši. Ta pak teprve zpětným působením může přivodit obnovení těla. A to je jistě nejnevhodnější cesta k nastolení plného zdraví. Ale je dobré si všimnout, že je dvojitá homeopatie. Za prvé, zvláštní, která je ve svých důsledcích nejjistější, protože lékař vždy ještě nemůže poznat, kde a v které části duše je oslabení.

(Zakladatel této moderní homeopatie byl Hanemann). Takový léčitel pak nemůže s jistotou najít správné specifikum duševní, neboť při vší způsobilosti rozumu mu to není vůbec možné anebo jen stěží. V duchu znovuzrozený lékař to však může velmi dobře. (Například Paracelsus).

Druhému – „všeobecnému“ se má dát jistě přednost před speciálním, protože při něm při obezřelosti nemůže žádný lékař chybit. A tento druh homeopatie 1851 oznámil vnitřním slovem Lorber: Byla zmínka o použití slunečních paprsků k léčebným účelům, totiž k přímému ozařování nemocných částí těla. Bylo by dostačující, kdyby lidé dodržovali způsob života jaký byl v dřívějších dobách. Ale pro současný životní způsob, kdy se duši všelikou umělou stravou životně důležité látky spíše odnímají než dávají a samy jsou veskrze špatné, by způsob použití slunečního světla starých byl příliš slabý, aby vyvolal žádoucí účinky. Proto je více druhů přípravy a použití slunečně – světelných látek, při čemž se k tomu oznamuje i žádoucí dieta. Když se k ní při používání slunečně – světelných léčiv přihlíží velmi přesně, může se tím nemoc, ať je jakéhokoli druhu a názvu, jistě vyléčit. Že se slunečně – světelná látka spojuje s různorodými hmotami, dokazuje očividně celé rostlinstvo. Zvláště květy a plody jsou dílem činných světelných duchů v slunečním paprsku. Kdo používá známé léčivé byliny, pociťuje z nich stálé léčivé působení. Ale žádná rostlina není tak uspořádána, aby byla sto přijímat všeobecně zdravotně – světelnou látku ze slunečních paprsků. Každá rostlina přijímá jen to, co odpovídá její podstatě a nemůže nic jiného přijímat, poněvadž její stavba je zařízena pro ta neb ona sluneční specifika (zvláštnosti). Proto jsou rozdíly v barvě, podobě, vůni atd.)

Kdyby mohl lékař u nemocné duše přesně vypátrat, která z jejích částí je slabá nebo co jí schází a znal by bylinku, jež scházející zvláštní části obsahuje, tu by mohl dosti snadno nemocnému člověku vrátit zdraví v plnosti. Ale protože hlubší znalost člověka je téměř zcela neznámá, zůstává léčitelství spíš jen hádáním nebo radou než věděním. Zde (u slunečního léčení) se nejedná o využívání zkušeností starých nebo nových pokusů, ale o **a r k a n u m** (skrytý všeobecný prostředek), který nemocné lidstvo, dokud to dovoluje tělesná způsobilost může opět právě tak nově oživit jako stále silnější světlo jara nově oživuje rostliny a zvířata. Mnozí “zárační lékaři” sní o věčném životě těla ve spojení s duší zde na zemi, ale pro to samozřejmě žádné arkánům není. Ale pokud je člověku dáno z Božího řádu udržovat časně tělesný život ve zdraví, může toho dosáhnout při správné dietě a při správném použití slunečního arkana a dožít se co možno vysokého věku bez potíží.

Duchovní doslov.

V Janově evangeliu je psáno – všechny věci jsou stvořeny SLOVEM – slovo, které bylo u Boha a v Bohu a všechny tvůrčí myšlenky v sobě skrývá. Ve vycházení do stvoření je slovo všeobecným uzpůsobovatelem tvarů a životním dechem všeho stvořeného (v prařeči MA = tvar, omezení a genetos = výrobce). A tak přijal Jakob Lorber jako závěr svého díla “Země a Měsíc” vnitřním slovem tento diktát: “Magnetismus nebo spíše magnetické fluidum je jen Má vlastní, Mé myšlenky trvale udržující a vedoucí vůle. Neboť ta vede celé stvoření a udržuje každému vám viditelným bytím jeho tvar a přiměřenou pohyblivost. I vy sami jste svým tvarovým bytím jemu na věčné časy poddáni. Kdybyste tím nebyli, byli byste ničím jako myšlenky, které nebyly myšleny. Ale ve vás je víc než jen Má nekonečně vše působící vůle, a toto více je, že jste Mé myšlenky lásky. Tudíž přechází i Má láska jako Můj základní život do vás a utváří vás Mně podobnými jako samostatné bytosti, jak dalece přijmete Mou lásku . . .

Víte, že k tak zvanému magnetování je žádoucí pevná vůle a přesvědčující síla víry, aby se někomu tímto způsobem pomohlo. Tu se děje jen to, že magnetisér částečně vědomě, částečně nevědomě svou sílu vůle spojuje s Mou vůlí a nechává je proudit na trpícího, čímž se tento pak stává pevnějším a zdravějším.

Má síla vůle je ono velké pouto, jež váže na sebe všechna světová tělesa a všechna je objímá a vzájemně nosí. Je kladná, proto působí činně, zároveň i záporná ve vlastním neměnitelném sebe-udržování, které je věčným řádem . . .

Tak je Má takového způsobu polarizovaná vůle zároveň základní látkou všech věcí, jakkoli jsou uspořádány: zda velké či malé, těžké nebo lehké, tvrdé nebo měkké – jsou jen Mými myšlenkami moudrosti a přijímají své tělesné bytí vám vysvětlenou polarizací Mé věčné vůle. Chcete-li o tom přemýšlet, budou vám všechny jevy přírodního a lidského světa jasné jako slunce. Ale musíte ze své hlavy vypustit všechna světská vysvětlování, neboť vpravdě vám pravím: jsou pravdě vzdálenější než jeden pól od druhého. “

* * *

Obsah.

Úvod	2
Předmluva	2
Srdce jako nositel života	3
Stavba a činnost lidského mozku	4
Spojení smyslových orgánů s mozkem	6
Nezkažený a zkažený mozek	6
Mozek a duše	7
Stavba a činnost vnitřností	8
Stavba sleziny a příprava krve	8
Játra a ledviny v lidském těle	9
Trojí činnost ledvin	10
O utváření lidského těla	10
Postup plození a vývoje u zvířete a člověka	11
OKO a postup vidění	12
O stavbě oka	13
Duševní působení narkosy	15
Přirozené a duchovní léčebné metody	16
Sluneční léčení – heliopatie	17
Dodatek – Pokyny k slunečnímu léčení	19
Duchovní doslov	20

3. vydání

ISBN 3874951022 11. – 15. Tausend

Všechna práva vyhrazena Lorber Verlag Bietigheim – Württ.

Český překlad nezištně, Julie Ottová s laskavým svolením Lorber Verlag v roce 2002